Тоді ми зникли в лісі… Кроків шість –
і там твій сміх і крок!

Слабого світла

пучок з-між віт – ти зблідла.

З того літа

він там живе між афин і дощів,
твій сміх.

Туди – шість кроків і смерік.

йому не відлунати, не пропасти.
Не дався звіру – й вітрові не вкрасти
його.

Зайшов за шуми і протік

у нори, в мох, у страх, у шпари сну
безумства,

закрутився в афинниччі…

Його все більше.

Звідусіль у вічі

він дивиться.

Не радість, а вину

немов лишили ми – це той пучок
нерозповитого, слабого світла
тоді ще осінив тебе – ти зблідла
отам на мить одну.

На шостий крок.